

Samtal med Åke

Jag brukade gå en daglig promenad genom skogen och komma fram till det lilla torpet. Där bodde Åke som hade gått i pension och nu ägnade sina dagar åt att rensa rabatter, klippa gräs och trava upp veden i en prydlig stapel. Så började vi prata om hur det var att tillhöra de överblivnas skara och de som ansågs ha gjort sitt. Det märkliga är att det anses som fint att inte behöva bidra med sitt arbete längre, utan målet är att inte göra något och sitta med armarna i kors och se på. Sitta på stolen efter ett långt arbetsliv för att långsamt tyna bort på grund av att inte bli efterfrågad. Ingen behöver vad man kan och har lärt sig under många år. -Det har inget värde, sa Åke och började gunga fram och tillbaka som om han bar på en tung ryggsäck.

-Kanske det, sa jag och försökte ge någon form av medhåll som tröst, men det hjälpte inte.

-Du vet att nu förtiden går det så fort med allting. Allt det vi kunde i våra jobb gäller inte längre.

-Det är tekniken som går så snabbt att ingen hinner med, försökte jag få fram för att ha någonting att säga.

Men det tugget hade Åke redan hört till leda och inte tyckte han att det stämde, i varje fall inte på honom.

-Telefonen ringer aldrig nu för tiden, sa Åke och menade då jobbarkompisarna som förr ringde stup i ett om allting. Varför ringer de inte nu? Jag trodde att vi var kompisar på riktigt, men de visade sig vara fel. Man får inte vara med i gänget om man inte springer där varje dag. Det är tystnad som råder, radiotystnad, telefontystnad, så jag skiter i telefonen numera, den får vara och jag vet inte ens var jag har den.

-Ja, det kan vara lite tungt ibland att gå från det ena till det andra, men du slipper i alla fall stressa som du gjorde förr, eller hur? Du kan rå din egen dag, gå upp när du vill, äta när du vill och umgås med vem du vill, för du behöver inte anpassa dig till någon annan. Det är väl frihet det?

Det verkade som om Åke ändå höll med och kunde se fördelarna med att åldras som pensionär.

-Nu är det väl inte så mycket mer än att vänta på döden. Förresten så tror jag inte på något liv efter det här. När det är slut så är det slut och då blir det bara svart och inget mer. Det blir bara slut, jag finns inte mer och sedan är det slut, som ett svart hål.

-Det är klart att det blir svart för din kropp behöver inte dina öron, ögon, hjärta, händer eller fötter för du kan inte höra, se, känna värme, göra något med dina händer eller röra på dig och gå på dina fötter. Du finns inte i din kropp så det blir svart hela tiden och det är helt klart. Men du glömmer något Åke, och det är vad som händer med dig när du sover. Då finns du i en annan värld där inga öron, ögon, händer, hjärta eller fötter behövs för du finns i en värld som kommer till dig som drömmarna gör och när du drömmer är det drömmen som bestämmer och inte du. Den världen är starkare än du själv och du kan inte bestämma över den för den bestämmer över dig, vare sig du tror eller inte tror. Det är inte din tro som gör den verkligheten verklig, utan den finns som när solen kommer till dig om morgonen. Solen skiner trots att du tror på ditt svarta hål efter döden.

Per-Arne Bengtsson, präst